

El ladrón de perros

Direcció i guió: Vinko Tomićić (història: Samm Haillay) **País:** Bolívia **Durada:** 89 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Alfredo Castro, Franklin Aro, Teresa Ruiz, Maria Luque... **Música:** Wissam Hojeij **Fotografia:** Sergio Armstrong **Distribuïdora:** Reverso Films **Estrena a Espanya:** 18/09/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en espanyol

SINOPSI

En Martín, un jove orfe que treballa d'enllustrador als carrers de La Paz, Bolívia, decideix robar el gos del seu millor client, un solitari sastre que ha començat a imaginar com el seu pare. (FilmAffinity)

CRÍTICA

07/06/2024 - El director xilè Vinko Tomićić Salinas debuta en el llargmetratge amb un meditatiu retrat d'un jove enllustrador a la capital boliviana, La Paz

Vuit anys després de l'estrena del seu primer llargmetratge, *El fumigador* (codirigit amb Francisco Hevia), el guionista i director xilè **Vinko Tomićić Salinas** ha presentat la seva òpera prima en solitari, ***El ladrón de perros***, al Festival de Tribeca 2024. Protagonitzada per un altre personatge marginal, la pel·lícula de Tomićić Salinas ens porta a La Paz (Bolívia), on retrata un dels milers de nens i joves perduts entre les fissures del capitalisme global. La feina d'enllustrador es va fer comuna a la ciutat a la dècada dels 80, quan molts membres de comunitats indígenes van emigrar al centre urbà a la recerca d'oportunitats econòmiques, guanyant-se la vida amb prou feines il·lustrant les sabates de les elits més privilegiades. [...]

En Martín (**Franklin Aro**) és un nen orfe de 13 anys que es guanya la vida com a enllustrador i esporàdicament va a l'escola, on és víctima d'un assetjament brutal per part dels seus companys. El jove viu a casa d'una anciana adinerada, la senyora Ambrosia (**Ninón Dávalos**), perquè està a cura de la Gladys (**María Luque**), una amiga de la seva difunta mare. Com a enllustrador, el seu client més atent és el senyor Novoa (**Alfredo Castro**), un home gran que es guanya la vida com a sastre i cuida el seu premiat pastor alemany, Astor, com un fill. En Martín i els seus amics planegen robar l'Astor per tal que Novoa els ofereixi una recompensa per recuperar el seu gos. Tanmateix, després de convertir-se en una mena de fill adoptiu en absència de l'Astor, en Martín ha de decidir si reclamar els diners o continuar gaudint de la bondat i els consells paternals de Novoa.

En Martín és un dels molts treballadors invisibles de La Paz, on els enllustradors es cobreixen les cares amb passamuntanyes per evitar ser discriminats. Aquest moment arriba quan alguns dels seus companys el reconeixen i comencen a assetjar-lo per ser un "humil" enllustrador, per la qual cosa el jove ha de fugir del lloc. Un desballestador es converteix en el principal pati d'esbarjo mentre s'esforça per arribar a final de mes. Aro transmet una solitud mesurada en la pell d'en Martín, reflectida en un rostre apagat que amb prou feines canvia al llarg de la pel·lícula. Podríem trobar a faltar una mica més d'expressivitat, però la veritat és que això encaixa amb el personatge: el seu rostre s'ha endurit després d'anys de feina al carrer, mentre que els que l'envolten ocupen posicions més privilegiades que els permeten expressar-se lliurement.

El guió de Tomićić Salinas sembla deambular per moments, però mai sense rumb: és més una instantània d'aquest moment concret a la vida d'en Martín que el viatge d'un heroi. El director de fotografia **Sergio Armstrong** filma La Paz com si fos la ciutat més vibrant del món, curulla de personalitat. En certa manera, podria ser-ho, amb les seves colorides parets escrostonades plenes d'art de carrer i la seva rica varietat d'estils arquitectònics que conformen cases estretes i disposades en patrons tessel·lats en un altiplà dels Andes. Tanmateix, a la capital administrativa de Bolívia, els trets també perforen i ressonen en el silenci. Els elements sonors són obra del dissenyador de so **Federico Moreira** i del compositor **Wissam Hojeikh**, que destaquen el so ambient per capturar l'atmosfera de la ciutat. La direcció artística de **Valeria Wilde Monasterios** també aporta un encantador nivell de detall a les minúcies del món de la pel·lícula, des de la sastreria de Novoa fins a la casa curosament adornada de l'Ambròsia.

Olivia Popp - cineuropa.org